

РЕШЕНИЕ

№ 28

гр. Бургас, 25.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на двадесет и пети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Петя Ив. Петрова Дакова

Членове: Даниел Н. Марков
Яница С. Събева Ченалова

при участието на секретаря Елена П. Георгиева
в присъствието на прокурора К. Ил. С.
като разгледа докладваното от Петя Ив. Петрова Дакова Въззивно частно
наказателно дело № 20242000600065 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 12, ал.11 от Закона за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода /ЗПИИСАННЛСМВЛС/.

С решение № 19/07.02.2024 г., постановено по ЧНД № 53/2024г., ОС-Сливен е признал и приел за изпълнение в Република България Решение № В.257/2022/2 от 25.11.2022г. на Околийски съд – Мошонмадяровар, Унгария, влязло в сила на 25.11.2022г., с което българският гражданин Н. Д. И., роден на *** в ***, ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес *****, е признат за виновен и осъден на лишаване от свобода за срок от 792 дни /2 години и 2 месеца/, за извършено на 24.11.2022г. на главен път 15 в посока Мошонмадяровар, Унгария, престъпление по чл.353 алинеи (1) и (2) точка (б) от Закон С. от 2012 година от Наказателния кодекс на Унгария, съответстващо на чл.281 ал.2 т.1 предл.1 и т.5 от Наказателния кодекс на Република България.

С решението си съдът е определил, на основание чл. 57, ал. 1, т. 3 ЗИНЗС, първоначален "общ" режим за изтърпяване на наказанието лишаване

от свобода, като по реда на чл. 12, ал.9 от ЗПИИСАННЛСМВЛС от общия срок на наложното наказание е приспаднал изцяло срока на изтърпяната част от наказанието в размер на 119 дни.

Постановеният от първата инстанция съдебен акт е атакуван от осъденото лице Н. И., което в жалба пред въззивния съд прави оплакване за неправилност, незаконосъобразност и необоснованост на същия. Заявеното оплакване не е подкрепено с конкретни съображения. Направено е искане за отмяна на решението на ОС-Сливен и постановяване на ново, с което да бъде отказано приемането и признаването на решението на Околийски съд – Мошонмадяровар, Унгария, алтернативно – делото да се върне за ново разглеждане от първоинстанционния съд, или решението да се измени, като се постанови приложението на чл.66 от НК, с определяне на минимален изпитателен срок на отложеното наказание.

Жалба срещу решението на първата инстанция е постъпила и от адвокат М. Х. от АК-Сливен, служебен защитник на осъдения И., с наведени доводи, че същото е незаконосъобразно, неправилно и несъобразено с доказателствата, представени от издаващата държава. Позовавайки се на съпровождащо Удостоверението по чл.4 от Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета от 27.11.2008 г. определение, с дата от 13.02.2023г., защитникът сочи, че разписаното в него преустановяване на изпълнението на наказанието, е „равностойно на условно предсрочно освобождаване“ на осъдения И.. В този смисъл и поддържа, че Удостоверението, по повод на което е образувано производството пред ОС-Сливен по съществото си представлява искане за прилагане на територията на РБългария на правилата за условно предсрочно освобождаване и вписване на присъдата срещу И. в бюлетина за съдимост. Моли за отмяна на акта на първата инстанция.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция представителят на Апелативна прокуратура-Бургас изразява становище за неоснователност на жалбата. Намира, че преценката на съда относно наличието на всички законови основания за признаване и изпълнение на постановеното спрямо българския гражданин Н. И. решение на Околийски съд – Мошонмадяровар, Унгария, е правилна, поради което и решението следва да бъде потвърдено.

Осъденото лице Н. И. се явява пред въззивния съд лично и с упълномощен защитник – адвокат Е. М. от АК-Сливен, който поддържа

жалбите ведно със съображенията, изложени в тях. Изтъква, че постановената присъда, чието признаване и изпълнение се иска, е в противоречие с принципите на ЕКПЧ. Поддържа, че издаващата държава не е представила всички документи, касаещи осъждането на И., а изпратените такива, в частност протокол от проведено заседание на Общ съд от 13.02.2023г., е опорочен. Моли за отмяна на атакувания акт и постановяване на нов, с който да бъде отказано признаването и изпълнението на чуждата присъда.

В личната си защита пред съда осъденият И. изразява съжаление за деянието, за което е осъден и моли за условна присъда или определяне на наказание глоба.

Бургаският апелативен съд, след като се запозна с материалите по делото, обсъди изложените в жалбите доводи и становищата на страните в съдебно заседание, намери за установено следното:

Производството пред ОС-Сливен е образувано по реда на чл.12, ал.1 от ЗПИИСАННЛСМВЛС, на основание постъпило Удостоверение по чл.4 от Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета от 27.11.2008 г., с което е представено за признаване и изпълнение наказателно решение /присъда/ № В.257/2022/2 от 25.11.2022г. на Околийски съд – Мошонмадяровар, Унгария, влязло в сила на 25.11.2022г., с което българският гражданин Н. Д. И., роден на *** в ***, ЕГН *****, е признат за виновен в извършване на престъпление по чл.353 алинеи (1) и (2) точка (б) от Закон С. от 2012 година от Наказателния кодекс на Унгария-„нелегален трафик на хора“, и осъден на 792 дни /2 години и 2 месеца/ лишаване от свобода.

Първостепенният съд правилно е констатирал, че приложеното по делото Удостоверение е издадено по образец съгласно Приложение № 1 към чл. 3 от ЗПИИСАННЛСМВЛС, в писмена форма, от компетентен орган, и придружено от превод на български език. Съдебното решение – присъда № В.257/2022/2 от 25.11.2022г. на Околийски съд Мошонмадяровар, Унгария, в сила от 25.11.2022г. е представено в заверено копие и с превод на български език. Касае се за влязъл в сила акт – решение на компетентен орган на държава-членка на ЕС – Околийски съд Мошонмадяровар, Унгария, с което е била ангажирана наказателната отговорност на българския гражданин Н. Д. И. с налагане на наказание лишаване от свобода, т. е. акт за налагане санкция по смисъла на чл. 1 от ЗПИИСАННЛСМВЛС.

В удостоверението и наказателното решение изрично е описано деянието на И., а именно: осъждането е за деяние, извършено на 24.11.2022 г. в населено място Райка – управлявайки ППС, И. не спрял на проверка на патрул на Отдел Гранична полиция на Полицейско управление на Мошонмадяровар, а увеличил скоростта, отправяйки се по автомобилен път № 1409 в посока към унгарско[1]- словашката граница, преминавайки в Словакия. При завръщането му впоследствие обратно към населено място Райка, след спирането му от патрул за проверка на главен път 15 в посока Мошонмадяровар, било установено, че в управляваното от И. превозно средство се намират осем сирийски и един сомалийски гражданин, които не разполагат с документи, даващи им право за преминаване на държавната граница, както и документи, оправомощаващи ги да пребивават в Унгария – деяние, квалифицирано по чл.353 алинеи (1) и (2) точка (б) от Закон С. от 2012 година от Наказателния кодекс на Унгария - „нелегален трафик на хора“.

Коректно на основата на фактическите обстоятелства за време, място и начин на осъществяване на деянието, описано в съдебното решение /присъда/, ОС-Сливен е приел, че същото съставлява престъпление и по НК на Република България, като покрива обективните и субективни измерения на престъпния състав по чл.281 ал.2 т.1 предл.1 и т.5 от НК (ред., ДВ, бр.74/2015г.) - противозаконно подпомагане на чужденец да преминава в страната в нарушение на закона, с цел набавяне за себе си на имотна облага, когато деянието е извършено чрез използване на моторно превозно средство, и по отношение на повече от едно лице. Цитираният наказателен състав, в редакцията си към датата на извършване на деянието – 24.11.2022г. е с предвидена санкция от една до шест години лишаване от свобода и глоба от 5000 до 20 000 лева. Горната констатация, както правилно е посочил окръжният съд, обуславя извод за наличие на условието по чл.8, ал.1 от ЗПИИСАННЛСМВЛС за признаване и изпълнение на чуждата присъда.

Правилно, след анализ и съпоставка на цитираните и приложими към процесния случай разпоредби от НК на Унгария и тези от българския НК, първоинстанционният съд е достигнал до извод, че наложеното на осъдения И. с чуждестранната присъда наказание от 792 дни /2 години и 2 месеца/ лишаване от свобода не надвишава максималния срок на наказанието лишаване от свобода, предвидено за престъплението в цитираната по-горе

норма от българския НК - чл.281 ал.2 т.1 предл.1 и т.5 от НК (ред., ДВ, бр.74/2015г.). Поради това и законосъобразно първоинстанционният съд не е пристъпил към намаляване на наложеното на И. наказание съобразно регламента на чл.13, ал.1 от ПИИСАННЛСМВЛС.

Законосъобразни се явяват също изводите на съда за наличие на хипотеза по чл. 57, ал.1, т.3 от ЗИНС, обуславяща определяне като първоначален режим на изтърпяване на наложеното наказание – „общ“.

При проверка на условията за признаване и изпълнение на присъдата, не се установява да са налице основания за отлагане по чл. 14 от ЗПИИСАННЛСМВЛС, нито основанията за отказ, визирани в чл. 15 от същия закон, поради което и въззивната инстанция не преценява необходимост от корекция на изводите на съда в тази насока.

Критика не може да бъде отправена към ОС-Сливен и по отношение на решението му за приспадане от общия срок на наложеното на И. наказание лишаване от свобода на срока на изтърпяната част от наказанието, установен по данни от Удостоверението с продължителност от 119 дни.

Обсъждайки въпроса за приложението на ал.9 на чл.12 от ЗПИИСАННЛСМВЛС, предвиждаща приспадане на изтърпяната част от наказанието, съдът изцяло се е съобразил с информацията, предоставена от издаващата държава, обективността и достоверността на която няма основание да бъде подложена под съмнение. Видно от Удостоверението по чл.3 от ЗПИИСАННЛСМВЛС, същото съдържа пълноценна информация относно броя дни, които следва да бъдат приспаднати от общата продължителност на наказанието лишаване от свобода, наложено на И.. Отражено е, че целият срок на лишаване от свобода, изтърпян във връзка с наказанието, по отношение на което е постановено съдебното решение, е 119 дни, като изчислението е направено към датата на преустановяване на лишаването от свобода – 22 март 2023г. Остатъкът от наказанието, което И. следва да изтърпи, съгласно представените в Удостоверението данни, е в размер на 673 дни.

Въззивният съд намира за неоснователни доводите, развити в жалбата на защитника, че съпровождащият Удостоверението по чл.3 от ЗПИИСАННЛСМВЛС протокол, референтен № 23.Szv.64/2023/2, за проведено на 13.02.2023г. изслушване на осъдения от Общ съд на гр.

Сомбатхей, Секция за изпълнение на наказанията, Унгария, отразява акт на компетентния орган /определение/, с което спрямо осъдения Н. И. е постановено условно предсрочно освобождаване, в каквато връзка и се претендира, че искането на издаващата държава е за признаване и изпълнение именно на този акт, а не на осъдителния такъв - присъдата, с която на И. е наложено наказание лишаване от свобода за срок от 792 дни /2 години и 2 месеца/, във връзка с извършено деяние по чл.353 алинеи (1) и (2) точка (б) от Закон С. от 2012 година от Наказателния кодекс на Унгария. Подобна интерпретация на съдържанието на цитирания документ /съдебен протокол/ е напълно погрешна, предвид че същото отразява проведена процедура по изслушване на осъденото лице И. по негово заявление за предаването му на друга държава – РБългария, за изпълнение на останалата част от наказанието лишаване от свобода, която процедура е предпоставила и инициране към Министерството на правосъдието на Унгария на предаването на И. на българските власти, съответно изпращането на Удостоверението по чл.4 от Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета от 27.11.2008 г., представящо за признаване и изпълнение наказателното решение /присъда/ № В.257/2022/2 от 25.11.2022г. на Околийски съд – Мошонмадяровар, Унгария, влязло в сила на 25.11.2022г. Съгласно данните от обсъждания протокол, след уведомяването на И. за обстоятелствата по трансфера, включващи преустановяване на изпълнението на наказанието лишаване от свобода, същият е декларирал, че се задължава да напусне територията на Унгария; да се завърне в страната, засегната с предаването му, а именно – РБългария; да не се завръща на територията на Унгария след изпълнение на лишаването от свобода или преди прекратяване на изпълнението му, съответно в случай на екстрадиране или емиграционно експулсиране – да спазва забраната за влизане и престой в Унгария, както и е изразил съгласието си лишаването от свобода да бъде изпълнено в РБългария. На основание горното следва да се отбележи, че съдебният протокол, на който защитата се позовава, не е със съдържанието, което му се придава, в каквато връзка и развитата теза за постановено условно предсрочно освобождаване на осъдения И., се явява несъстоятелна такава. Отделен е въпросът, че сведения за наличие на решение, препятстващо изпълнимостта на остатъка от неизтърпяната част от наказанието лишаване от свобода, не се съдържат и в самото Удостоверение, съдържанието на което не търпи никаква критика по отношение на пълнота на

представената информация, нейната яснота и съответствието ѝ със съдебния акт, представен за признаване и изпълнение. Ето защо и заявеното от защитника оплакване, че при произнасянето си, съдът не е съобразил всички представени от издаващата държава документи, е неоснователно.

Не може да бъде удовлетворено на следващо място и искането на осъдения И. за прилагане на института на условното осъждане по чл.66, ал.1 от НК. В случая, постановявайки своя акт, първоинстанционният съд е съобразил разписаното в чл. 12 от ЗПИИСАМННЛСМВЛС относно действията, които следва да предприеме и какви са въпросите, на които е легитимиран да даде отговор, като правилно е отчел, че сред тях не присъства възможност за самостоятелно прилагане на правилата на българското законодателство относно начина за изтърпяване на определено от съд на друга държава-членка на ЕС наказание лишаване от свобода. В този смисъл, решавайки въпроса за наказанието, което И. следва да изтърпи с признаването и приемането за изпълнение на влязлото в сила на 25.11.2022г. съдебно решение /присъда/ № В.257/2022/2 от 25.11.2022г. на Околийски съд – Мошонмадяровар, Унгария, окръжният съд коректно се е позовал на изрично посочената от компетентните власти на Унгария информация, съгласно отразяването ѝ в Удостоверението по чл. 4 от РР 2008/909/ПВР на Съвета /чл. 3 от ЗПИИСАМННЛСМВЛС/, според която наказанието, подлежащо на изтърпяване от И. е в размер на 673 дни /от наложеното 792 дни, с приспадане на изтърпяното към 22.03.2023г. от 119 дни/. Касае се за постановено ефективно изтърпяване на наказанието лишаване от свобода, която воля на издаващата държава – Унгария съдът не би могъл да подмени с определяне на условно осъждане съобразно регламента на българското законодателство, тъй като на практика това би означавало да пристъпи към преразглеждане на чуждестранния съдебен акт, за признаването и изпълнението на който е бил сезиран с Удостоверението по чл. 4 от РР 2008/909/ПВР на Съвета /непредвиждащо в своето съдържание такава възможност/.

С приетия ЗПИИСАМННЛСМВЛС /обн. ДВ, бр. 45/07.06.2019 г., в сила от 1.01.2020 г./, по реда на който се развива настоящото производство, са въведени изискванията на Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета от 27.11.2008 г., изменено с РР 2009/299/ПВР на Съвета от 26.02.2009 г. Рамковите решения, като актове на вторичното право на ЕС, се основават на взаимното доверие в правните системи на държавите членки на ЕС, поради

което решенията на съдебните органи на издаващата държава, в случая на Унгария, следва да се спазват и да не се допуска тяхното изменение по отношение на наказанието, освен в изрично упоменатите в разпоредбата на чл. 13 от ЗПИИСАМННЛСМВЛС хипотези, каквито в настоящия случай не са налице. Ето защо и отчитайки, че в казуса не се установява необходимост от приспособяване на наказанието по представената за признаване и изпълнение присъда /не се констатира несъвместимост на срока или характера на наложеното наказание в издаващата държава, със закона на изпълняващата/, съдът правилно е приел, че изпълнението на същото следва да продължи съгласно волята на издаващата държава – при ефективното му изтърпяване от осъденото лице, а не с отлагане изпълнението му по правилата на чл.66 от НК на РБългария.

На основание горното, въззивният съд намира, че не е налице законово основание за удовлетворяване на искането на осъденото лице за прилагане на института на условното осъждане по отношение на наказанието, наложено му с решение /присъда/ № В.257/2022/2 от 25.11.2022г. на Околийски съд – Мошонмадяровар, Унгария, влязло в сила на 25.11.2022г.

Относно направените от защитата възражения за противоречие на присъдата с принципите на ЕКПЧ, следва да се посочи, че същите не почиват на обективните данни по делото. Информацията, съдържаща се в Удостоверението, ясно сочи на това, че осъденият И. е участвал лично в съдебния процес, вследствие на който е постановено осъдителното решение. Липсват каквито и да е сведения, на основата на които да се приеме, че процесът срещу него е воден по начин, осуетяващ възможността му пълноценно да осъществи своята защита, както и че наказателните процедури бележат формалност и порочност, както се твърди от защитника. Ето защо и доводите за нарушено право на защита на осъдения, предпоставящо отказ от признаване и изпълнение на присъдата, се явяват напълно неоснователни.

Съобразявайки изложеното, АС-Бургас прие, че жалбите, изходящи от осъденото лице Н. Д. И. и от неговия защитник – адвокат М. Х. от АК-Сливен, като неоснователни следва да бъдат оставени без уважение, а решението на първата инстанция – потвърдено.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 12, ал.11 от ЗПИИСАМННЛСМВЛС, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 19/07.02.2024 г., постановено по ЧНД
№ 53/2024г. по описа на Окръжен съд-Сливен.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____